

HUISREGELS HOFJE ZONDER ZORGEN

- Eén voor allen, allen voor één
- Respecteer de maandelijkse zondagsvergadering. Iedereen aanwezig m.u.v. ziekte. Verkouden = niet ziek!
- Respecteer elkaars nachtrust. Géén muziek/lawaai/ruzie tussen 22.00 - 7.30 uur
- Respecteer elkaars privacy. Gesloten gordijnen = niet storen m.u.v. noodgevallen
- Troep of honden-/kattenpoep (AGNES!) meteen opruimen. (Ook het stukje buiten de poort, mensen, bedankt namens Bert & Ernesto, die wekelijks hondenkak van de inloopmat in het café moeten boenen)
- Beter een goede buur dan een verre vriend :)

JANUARI

Bert & Ernesto

Het is zaterdagochtend en amper licht als Bert en Ernesto wakker worden door lawaai onder hun slaapkamerraam. Ernesto duwt tegen Berts arm, maar die weet al dat het vandaag zijn beurt is.

Bert glijdt uit bed, loopt gapend naar de badkamer en vult onder de kraan een glas water. Buiten roept een vrouwenstem ‘*One, two, three... smile!*’ Hij loopt terug naar de slaapkamer, opent het raam, steekt het glas naar buiten en kiepert het om.

‘*Geh weg, go away, zôu kâi, ksssst!*’ roept hij erachteraan.

Het geschrokken ‘Hu!!’ van zijn doelwit klinkt spectaculair. Ernesto staat al naast hem, ze leunen uit het raam om de schade te bewonderen.

‘*Godèr, een kind,*’ fluistert Ernesto geschrokken. Zijn Spaanse accent zwelt altijd aan bij dramatische gebeurtenissen.

Onder hun raam staat inderdaad een kind. En een man met een jonge vrouw. Ze lijken niet op de toeristen die in het weekend onder de toegangspoort van het hofje door lopen, altijd met een boekje in hun hand, altijd veel te vroeg, schetterend in het Duits, Engels, Japans omdat de aanblik van die kleine huisjes en de grote binnentuin zo mooi is.

‘Wat de fuck!’ roept de man beneden.

‘Ooo, jullie zijn Nederlands, sorry! Wacht!’ Bert probeert een susgebaar met zijn hand te maken, maar Ernesto duwt

hem opzij en vouwt zijn hele magere bovenlijf over het kozijn. ‘Rustig! Wij komen nu!’

Ze trekken hun ochtendjas aan, grissen een paar handdoeken uit de kast en rennen de smalle trap af.

Buiten bij de poort waarboven hun slaapkamer ligt, staat de vrouw met een selfiestick in haar hand te trillen. Haar witte blouse plakt tegen haar buik en borsten, een jas draagt ze niet, ook al is het januari. Het kind is droog gebleven, de man heeft alleen een natte mouw.

Bert slaat een handdoek om de vrouw heen en begint meteen te praten: ‘Dit hofje wordt overlopen door toeristen, ook op momenten dat ze niet naar binnen mogen. Dat is heel vervelend, helemaal als het zo vroeg is. Want wij werken daar, en meestal tot laat.’ Hij wijst naar het café aan de andere kant van de poort, er staat in sierlijke letters *Hofje zonder Zorgen* op het raam geschilderd. Bert wil net de man, die van dichtbij werkelijk prachtig is, een handdoek geven als Ernesto het soort kreet slaakt waaraan Bert een grondige hekel heeft: zo gay, zo stereotyperend.

‘Iiiee!’

De vrouw kijkt naar Ernesto, die op haar afkomt met uitgestrekte armen, klaar voor een omhelzing. Mimi deinst terug: ‘Hé, doe niet zo raar. Wij kennen elkaar niet.’

‘Jawel! Jij bent Mimi en ik ben @ErnestoGlow van...’

‘#makeoverMondays! Noujaa zeg. Woon jij hier?’ zegt Mimi.

‘Sí, en dit is nou Bert, *mi amor*.’

‘Ik heb zoveel over jou gehoord, Bert. Ge-wel-dig, die look die Ernesto jou had gegeven. Met de veertjes op je wimpers.’

‘Ja.’

Bert heeft Ernesto al honderd keer gezegd dat die foto’s privé moeten blijven.

‘Ik ben Mimi, dit is Mo, en dit is onze Kees.’

Ze wijst naar de man en het kind.

‘Ik ben niet van jou,’ zegt Kees.

Mimi negeert Kees en wrijft over haar buik. ‘En dit is ons nieuwe wondertje. We gaan daar wonen,’ zegt ze, en ze wijst naar nummer zes. ‘De verhuizers komen zo, vandaar dat we zo vroeg zijn. Sorry als we jullie wakker hebben gemaakt, maar we moesten even wat foto’s maken voor mijn Insta.’

‘Oooh, jullie zijn de nieuwen.’ Bert kijkt naar het huisje waar Maxim woonde. Dan kijkt hij peinzend naar de nieuwe bewoners.

‘Is dat niet een beetje klein voor vier personen?’

De huizen van het hofje zijn net groot genoeg voor twee personen. Alleen Saar, Tim en de kinderen hebben meer ruimte, omdat zij in de oude kapel wonen.

‘Nee, wij zijn niet van het groot wonen. Dan raak je elkaar kwijt, toch, Mo?’ zegt Mimi en ze legt haar hand om Mo’s middel.

Die knikt. ‘Ja. Wij geloven in nabijheid.’

Kees kijkt naar de grond en mompelt tegen niemand in het bijzonder: ‘En ik ben er alleen in het weekend, dus dat scheelt.’

Ondertussen zijn de andere bewoners op de herrie afgekomen.

Agnes, al vijftig jaar de bewoonster van nummer twaalf, dringt zich naar voren en bekijkt Mo met scherpe ogen.

‘Mo, zei je? Waar kom jij vandaan?’

‘Rotterdam.’

‘Ik bedoel waar je geboren bent.’

‘Rotterdam dus.’ Hij haalt zijn schouders op.

Mimi legt een hand op zijn onderarm en spreekt Agnes aan alsof ze het tegen een kleuter heeft. ‘Wilt u soms even voelen of hij een bomgordel draagt? Of zijn zakken nalopen op drugs? Mag, hoor, kom maar!’

Agnes en Mimi staren elkaar minstens tien seconden aan voordat Agnes zich met een ruk omdraait en terug naar huis beent met een verbazingwekkend ferme tred voor iemand van bijna tachtig. In de stilte die volgt, hoort de rest haar één, twee, drie sloten dichtdraaien.

Rini kucht en kijkt verontschuldigend naar Mo. ‘Dat is Agnes. Ze bedoelt het niet... Nou ja, kijk, haar tas is ooit gestolen door een Surinaamse man – déntk ze in ieder geval, want ze viel en kon alleen zien dat hij een bruin gezicht had. In die tas zat het horloge van haar vader, vandaar dat het een nogal verdrietige aangelegenheid was.’

Haar man Otto pakt Mo’s hand en schudt die nadrukkelijk. ‘Wij zijn absoluut niet racistisch, Mo, weet dat alsjeblieft. Je bent meer dan welkom hier.’

Rini knikt. ‘Precies. En ik zei nog tegen Agnes: “Was het geen Syriër?” Dat hoor je ook veel de laatste jaren, door al die bootjes. Heel schrijnend die hele situatie daar en natuurlijk geen cent te makken als ze hier aankomen. Dus ik snap het, hè, dat ze moeten stelen. O, Otto, die foto van dat dode kindje op het strand, weet je nog? Met dat rode t-shirtje?’

Otto kijkt bedroefd. ‘Heel erg. Alan Kurdi, ik zal die naam nooit vergeten. Ben jij ook met de boot gekomen, Mo? Vanwege is? Wil je trouwens liever dat we Mohammed zeggen? Ik vind dat een schitterende naam.’

Mo kijkt verbijsterd, maar herpakt zich. ‘Mo graag. En nee, ik ben dus gewoon in Rotterdam geboren.’

‘Ja, dat zei je, sorry. Nou super,’ zegt Otto. ‘Super! En nogmaals welkom. Ik ben Otto en dit is Rini, wij wonen naast jullie op nummer vier. Ik was al benieuwd wanneer de nieuwe bewoners zouden komen. En wat heerlijk, een nieuw baby’tje in het hofje. Ook leuk voor...’

Otto kijkt om zich heen. Hij gebaart naar een vrouw van

begin veertig met een baby op haar arm. ‘Ja, Saar! Kom. Kijk, dit is Saars kleintje: Benjamin, die is net één. Die twee kunnen straks lekker op het gras spelen.’

Saar kijkt naar Mimi’s buik.

‘Nou, dat duurt nog wel even, toch? Ik zie nog niks.’

Mimi legt haar handen op haar platte buik. ‘Ik ben bijna zeventien weken.’

Saar denkt aan haar eigen buik, die na drie kinderen niet meer terug wil veren. ‘Je maakt een grapje.’

‘Nee, hoor, Miranda heeft geen humor,’ zegt Kees.

‘Ik heet Mimi, Keesje.’

Vanuit de poort klinkt getoeter.

‘O, dat is vast de verhuishwagen. Wij moeten even aan de slag,’ zegt Mimi. ‘Kom einde middag anders even een theetje doen!’

Ze loopt naar de twee mannen die onder de poort staan te wachten. Mo beent achter haar aan, Kees blijft staan. Samen met de andere bewoners kijkt Kees hoe Mo heen en weer loopt met dozen terwijl Mimi een selfie maakt met de twee verhuizers. Ze steekt haar duim op naast het logo op een van de overalls van de mannen en lacht stralend.

‘En zo regelt ze dat voor niets,’ zegt Kees.

‘Geniaal,’ zegt Ernesto.

‘Voor niets?’ Rini kijkt verbaasd naar Kees.

‘Mimi is influencer,’ legt Ernesto uit.

‘Wat?’

‘Ze maakt foto’s in ruil voor spullen,’ zegt hij. ‘Op Instagram.’

Ernesto pakt zijn telefoon en scrolt over het scherm. ‘Kijk, hier is ze: @Meme. Ze heeft 500.000 volgers. Ze is beroemd.’

Rini tuurt naar het telefoonscherm. Haar nieuwe buurvrouw kijkt afwisselend zwoel, speels, serieus en kalm terug.

Er staat ook een foto van een echo op. Ze tikt erop en eronder staat #16wekenecho met een geel hartje. Dat zal Otto geweldig vinden. Misschien kan hij wel helpen bij de bevalling.

Binnen tien minuten zijn de verhuizers weer vertrokken. Naast de voordeur van Mimi en Mo staan twaalf dozen.

‘En de rest?’ vraagt Julia.

‘De rest? Nee, hoor, dit is het,’ zegt Mo.

‘Maar ik zie geen bedden. En geen bank. En geen tafel.’

‘Wij geloven niet in bezit en omringen ons alleen met spullen die we echt nodig hebben.’

‘Oké, maar een bed is toch echt nodig?’

‘Kom straks maar kijken, misschien kunnen we je inspireren,’ zegt Mimi en draait zich dan om naar Mo. ‘Mo, dit is trouwens wel een mooie foto, zo van die dozen. We hadden de verhuizers twee posts beloofd.’

Rini & Otto

‘Nou, de was zit in de machine, dus ik kom jou lekker helpen. Zeg maar wat ik kan doen.’

Otto loopt handenwrijvend de keuken binnen, waar Rini achter het aanrecht appels staat te schillen.

‘Helemaal niks, lieverd. Ga anders even de krant lezen. Of een rondje lopen? Het is koud, maar de lucht is blauw.’

Otto gaat achter haar staan en slaat zijn armen om haar middel.

‘Nee, het is zaterdag dus ik blijf lekker bij jou.’

‘We zijn gepensioneerd, Ot. Het is elke dag zaterdag.’

Rini wiebelt met haar heupen in de hoop dat Otto haar loslaat. Dat doet hij, maar in plaats van weg te gaan, komt hij nu naast haar staan.

‘Geef mij ook maar een appel, dan help ik je. Kunnen we daarna samen wandelen.’

Ze geeft hem zwijgend een appel. Otto drukt een kus op haar schouder.

‘Heerlijk mens ben je. Meteen taart bakken, zodat die drie zich hier snel thuis voelen.’

‘Hm-m.’

‘Ik heb het maar met jou getroffen.’

‘Hmmm.’

‘Wat vind je van ze? Wel leuk toch?’

Ze wil juist even niet praten. Niet over de nieuwe burens, niet over wat er vandaag in de krant staat, niet over welke

oud-patiënt haar man nu weer op straat is tegengekomen, en dat ze de groetjes kreeg en wist ze al dat mevrouw Grenemuiden hartstikke goed reageert op de chemo, wie had dat gedacht.

Gewoon niks, zucht Rini in stilte. Al is het maar een uurtje. Maar daar is-ie weer, aan haar zijde, precies wat ze jarenlang wilde toen hij altijd maar aan het werk was. Zijn huisartsenpraktijk. De administratie. De burens die bij elke snottebel aanbelden om éven te checken dat ze niks terminaals onder de leden hadden. De vriendenkring die belde met vage klachten die hun eigen huisarts had weggewuifd. Ze had hem gevraagd of hij haar misschien één keer voorop kon stellen. Een echte vakantie, buiten Nederland en langer dan drie dagen. Zijn aandacht tijdens het eten. Emotionele steun tijdens haar overgang, in plaats van alleen de medische feiten. Begrip voor haar tranen toen hun zoon naar Australië besloot te emigreren.

‘Hij volgt zijn artsenhart, Rien,’ had Otto gezegd. ‘Sander wordt cardioloog bij het beste ziekenhuis van Sydney! Dat is toch fantastisch?’ Hij had er nog trots bij gekeken ook.

Niet dat zij níét trots was, heus wel. En ’s nachts facetimen is alleen het einde van haar nachtrust, niet het einde van de wereld.

Nu heeft ze haar zin. Otto is eindelijk gestopt. En eindelijk echt thuis. Al zeven maanden, drie dagen en een verdomd lange ochtend.

Ze schilt, snijdt, gooit de stukjes in een kom. Otto staat naast haar hardop te mijmeren over een rondreis door Marokko, ze knikt geroutineerd als ze zijn stem vragend omhoog hoort krullen.

Misschien duurt het nog wel vijftien jaar, denkt ze. Voordat een van ons het loodje legt. Bij die gedachte schiet het mesje

tussen haar geofende vingers door. Ze kijkt naar het bloed dat uit haar duim stroomt terwijl Otto naar zijn dokterstas in de hal rent. Hij komt terug en ziet zijn vrouw lijkleek tegen het aanrecht leunen. Bloed druppelt snel op de berg zorgvuldig gesneden appelstukjes.

‘Dat geeft niks, Rien,’ sust hij. ‘Ik ga je verbinden en dan hebben we nog uren om een nieuwe taart te maken. Ik ben bij je. Ik help je. Goed?’

Rini knikt. Het is gewoon nog even wennen. Dit is haar Otto, al bijna vijftig jaar.

Ze laat haar bloedende hand in de zijne vallen en geeft zich over.

Saar

Van Saars huis naar haar dieetpraktijk is het drie minuten en twintig seconden lopen, als ze niet bij de voordeur wordt teruggeroepen door een van de kinderen omdat er een moet poepen of honger heeft of de oplader van de iPad kwijt is, wat de hele dag het geval is omdat ze drie kinderen heeft, en drie is te veel.

Meestal.

Nee, altijd.

Maar Tim wilde nog een derde en haar leek het twee jaar geleden ook nog knus. De minikleertjes, die spekarmpjes. En baby's ruiken zo lekker. Bovendien: twee of drie, wat maakte dat nou uit?

Ze slaat de hoek van haar straat om en loopt langs de bakker, de kringloopwinkel, het koffiehuisje waar ze vroeger nog wel eens kwam met alleen Ties in de draagzak. De kapper zwaait en wijst op zijn haar, ze knikt en maakt een belgbaar maar weet dat ze voorlopig toch geen tijd heeft voor het bijwerken van haar uitgroei. En dan de glanzend groene deur met het goudkleurige bordje, SAAR DUNNEWIND – PRAKTIJK VOOR DIËTETIEK. 'Met die achternaam kunnen wij het ons niet permitteren dik te zijn,' had Saars moeder er al vroeg ingestampt. 'Dus hou op met zeuren over snoep. Of wil je soms uitgelachen worden?'

Wat had ze graag gewoon Jansen geheten, toen.

Er ligt een vette McDonald's-tas naast haar deur, erin de restanten van duizenden calorieën zinloos geweld. Saar pakt het tasje met twee vingers op en gooit het binnen in de prullenbak.

Dan kijkt ze rond, zoals ze elke dag doet: trots. Tevreden. Haar domein. Er is niks kapot, dat is al winst vergeleken met hun rammelende, altijd wel ergens lekkende of piepende huis. Hij wilde er per se wonen, Tim. Hij houdt van authentiek en anders, dat had hij gezegd bij het hofje en tegen haar toen ze trouwden. Zijzelf houdt meer van strak en modern. Tim was dat geweest, tien jaar geleden. Zij ook trouwens. Nu is alleen haar kantoor nog glanzend en gestroomlijnd.

Saar ziet op de klok dat ze nog zeven minuten heeft tot haar eerste cliënt komt. Ze loopt naar haar bureau, maakt de onderste lade open en pakt er de grote rol plastic huishoudfolie uit. Voor de enorme spiegel – een essentieel onderdeel van haar werkvisie – trekt ze haar rok en blouse uit.

‘Kijk naar jezelf,’ zegt ze hardop. ‘Kijk hoe zwak je bent geweest, en wat het gevolg is.’

Geoefend wikkelt ze het plastic om zich heen. Van onder haar borsten, of wat er na drie kinderen van over is, draaiend naar de buik, extra, extra, strakker, extra, naar haar heupen, bovenbenen. Afscheuren. Ze test of ze kan zitten, trekt snel haar kleren weer aan en kijkt weer in de spiegel.

Beter. Zeker beter. Maar ook zeker niet goed genoeg. Ze haalt snel een rode lippenstift over haar lippen, felle kleuren leiden af.

Er wordt zachtjes op de deur geklopt.

‘Binnen!’ roept Saar.

Er komt een vrouw binnen, met rode wangen. Ze hebben vaak rode wangen, de eerste keer.

‘Kom maar zitten, hoor...’ Saar kijkt met een schuin oog naar haar agenda. ‘... Jacqueline. Heel goed dat je er bent. Nu is het nog eng, maar over een paar maanden loop je hier kilo’s lichter weer naar buiten.’

De vrouw kijkt zwijgend naar haar handen. Niet haar eerste afvalpoging dus.

‘Ik beloof het in mijn boeken, op mijn website en nu aan jou persoonlijk.’ Saar zegt dat vol overtuiging. Ze wéét dat haar methode werkt.

De vrouw knikt aarzelend.

‘We gaan niet praten, maar doen. Zodat je zo snel mogelijk zonder walging in de spiegel kunt kijken.’

Jacquelines ogen schieten vol tranen.

‘Dus al dat gedoe over “O, o, o, ik had zo’n moeilijke jeugd” en trage schildklieren en andere smoesjes laten we lekker achterwege,’ vervolgt Saar stoïcijns. ‘Elk pondje gaat door het mondje en belandt op het kontje. Dus we hoeven er alleen maar voor te zorgen dat dat kontje niet nog dikker wordt, omdat we het mondje... Juist: dichthouden. Goed, ga eens voor de spiegel staan, Jacqueline, en vertel me wat je ziet. Gebruik daarbij krachtige termen, zoals “Gadverdamme” en “Lui varken”. Ja, toe maar!’

Als Jacqueline een uur later aangeslagen maar hoopvol de deur achter zich dichttrekt, springt Saar overeind en zet een schaar in het plasticfolie. Met elke knip voelt ze zweet en zuurstof op haar huid, een beloning voor de straf. Een terechte straf, want ze kan simpelweg geen klanten ontvangen met die buik. De portretfoto op de achterkant van haar nieuwste boek *Slimmer slim: 100 nieuwe recepten voor een nieuwe jij* was op haar aandringen flink gefotoshopt omdat ze toen nog hoopte dat ze die laatste zeven kilo eraf kon krijgen. Haar redacteur trouwens

ook. In plaats daarvan was ze twee kilo en driehonderddertig gram aangekomen. En toen bedacht ze de plasticfolietruc, effectiever en gladder dan corrigerend ondergoed, omdat dat uitpuilende vetblubbers veroorzaakt.

Haar telefoon trilt, een appje van Tim. *Je lunch straks mee, toch? Heb ff hulp nodig met die drie.*

Ze reageert niet op zijn bericht. Hulp. Húlp! Alles is bij hem tegenwoordig hulp. De psycholoog. De orthomoleculair arts. De ademtherapeut. De personal trainer. De loopbaancoach. De cursus mindfulness. Zij wil ook wel een personal trainer, maar ja, iemand moet nu het geld verdienen om die van Tim te betalen. Met z'n burn-out. Alsof zij niet moe is.

Ze klapt haar laptop open, en typt 'buikwandcorrectie voor/na' in op Google. De foto's verschijnen en ze klikt op haar favoriete: die waarop je het litteken bijna niet ziet.

Twee uur later legt Saar haar lepel neer en kijkt de tafel rond.

'Zo, dat was even gezellig, met elkaar.'

Niemand reageert. Tim leest iets op zijn telefoon, en de kinderen zitten ieder met hun eigen iPad voor zich. Ze had gehoopt dat ze even met Tim kon praten over de kinderopvangkosten. Maar toen kwam er een belangrijk mailtje binnen van haar uitgever, en Tim had meteen zijn eigen telefoon gepakt en opeens was de lunch alweer voorbij.

Saar staat op en begint de borden op elkaar te stapelen. Isabel heeft een halve boterham laten liggen, de chocopasta glimt Saar tegemoet. Snel pakt ze de dikke rol buik en knijpt er hard in.

'Hé, doe eens lief voor jezelf,' zegt Tim, die net opkijkt van zijn telefoon. 'Mijn psycholoog hamert erop dat je zonder zelfliefde niks kunt voelen voor anderen.'

‘Ik voel genoeg,’ snauwt ze.

Honger, vooral. Haar blik gepelde tomaten op sap vult niet, het vult nooit. Maar ze heeft er in haar laatste boek een heel hoofdstuk aan gewijd. Journalisten vragen er altijd naar, omdat het volstrekt absurd is. Dat weet ze zelf ook wel, maar het verkoopt.

Ze veegt de halve boterham met chocopasta in de prullenbak en kijkt naar haar hangende gezin aan tafel.

‘Tim, laat jij de kinderen even naar buiten? Misschien wil Bennie wel even lekker in de wagen?’

Isabels hoofd schiet omhoog. ‘Ik wil niet buitenspelen.’

Ties kijkt niet eens op als hij ‘Ik ook niet’ zegt.

Tims blik zegt genoeg.

Irritatie schiet door haar lijf met een kracht die haar blijft verbijsteren.

‘Naar buiten!’ schreeuwt ze. ‘Frisse lucht! Nu!’

Drie paar ogen kijken minstens zo geïrriteerd terug, alleen die van Benjamin worden groot en schieten vol tranen. Nee nee nee, niet ook nog herrie. Ze loopt naar zijn kinderstoel, pakt haar jongste eruit en sust in zijn nek. ‘Bennietje, het is goed, mama is niet boos op jou, alleen op luie papa, *sh sh*.’

Tim schuift zuchtend zijn stoel naar achteren, neemt Benjamin van haar over en loopt naar de gang om de baby in zijn wagen te zetten.

Saar loopt achter hem aan en probeert kalm te worden.

‘Tim, de psycholoog heeft toch ook gezegd dat buitenlucht goed is voor je vitamine D en serotonine?’

‘Hmm.’

‘Nou dan.’

‘Ik ben moe.’

‘Nee, ik ben lekker fit! Maar iemand...’

‘... moet het geld verdienen, ja. Sórry, hoor, Saar, ik heb er

ook niet voor gekozen om een burn-out te krijgen.’

Tim draait zich van haar weg en roept de andere twee kinderen. Haar gezin trekt zwijgend langs haar heen, de voordeur uit.

‘Kijk, Kees is buiten aan het voetballen, wat gezellig!’ Saar trekt Ties terug en drukt hem even tegen zich aan.

‘Knuffel, grote jongen van me.’

‘Mam, kappen!’

Saar sluit de deur achter hem en wordt overvallen door een abrupt gevoel van eenzaamheid. Ze loopt naar de prullenbak, bovenop ligt de halve boterham. Ze propt hem in haar mond. Leunend op het keukenblad kauwt ze op de zoete massa. Vlak voordat ze de bal wil doorslikken, bedenkt ze zich en spuugt hem uit in haar hand.

Ze bekijkt de brij en de overeenkomst met haar eigen leven slaat haar in het gezicht.